

ČESKÁ BESEDA
KRAJANSKÉ SDRUŽENÍ
RODÁKŮ A PŘÁTEL
LIBERECKA

133. DOPIS
ČERVEN 2025

motto:

Na velkých hodinách času je jen jediné slovo Teď.
Po ulici Potom se dojde k domu Nikdy.

Miguel de Cervantes y Saavedra

POZVÁNKA

V sobotu 9. srpna 2025 se uskuteční

63. výroční schůze České besedy, sdružení rodáků, krajanů a přátel Liberecka.

POZOR!

Protože v Lidových sadech pokračuje rekonstrukce budovy, která je uzavřená, sejdem se i tento rok **9. srpna v 15 hodin v sále restaurace U Košků** v Nových Pavlovicích. Schůzi doplní tradiční občerstvení pro účastníky, kulturní program a možnost společného posezení a setkání s přáteli. Schůze bude zpestřena vystoupením tanečního páru z Tanečního klubu Koškovi, který nám zatančí latinskoamerické tance.

Všichni jste srdečně zváni.

Výbor České besedy

Program:

Úvodní slovo předsedy
Zpráva o hospodaření spolku za rok 2024
Revizní zpráva
Informace o opravách objektu
Volná rozprava

Na schůzi bude pro ty členy, kteří si ji ještě nepřevzali, k vyzvednutí kniha o Ladislavu Barešovi, případně možnost jejího zakoupení za 300 Kč. Protože sami roznášíme knihu po Liberci – šetříme poštovné – uvítáme, když si pověříte někoho, v případě své neúčasti na schůzi, kdo ji pro vás vyzvedne.

Události na Ukrajině neustále připomínají hlavně nám, kteří jsme to na vlastní kůži prožili, rok 1968. Blíží se opět další výročí těchto událostí. Při četbě knihy Meda Mládková/ Můj úžasný život, kterou sepsal Ondřej Kundra, jsem narazila na publikovaný dopis Václava Havla Medě Mládkové, kde píše i o tom, jak prožíval srpnové události u nás v Liberci. Dopis nezveřejňujeme celý, řeší v něm mimo jiné i odložení své návštěvy Ameriky a rozvádí i další úvahy k nastalé situaci.

2. října 1968

Milá paní Mládková

Snad Vás bude zajímat několik – jen útržkovitě – informací o tom, co se tady vlastně dělo – nebo alespoň o tom, jak jsem to já prožíval: Byl jsem náhodou v Liberci u přátel, s nimiž jsem se opíjel, když nám kdosi ve tři ráno telefonoval, že jsme přepadeni. Přirozeně jsme to považovali za hloupý žert (jako snad každý), nicméně když jsme vyšli ven, zjistili jsme, že město je už plné tanků a obrněných vozů a nebe plné letadel a helikoptér. Zůstal jsem v Liberci (až do moskevských dohod), kde jsem se normálně zapojil – jako každý – do odboje, lze-li to tak nazvat. Byl jsem tři dny v rozhlase, kde jsem psal různé výzvy, komentáře atd., pak jsem byl na radnici v takovém týmu poradců starosty, pro něhož jsem psal různé proslovy, výzvy k obyvatelům a podobně a kde jsem pomáhal řešit různé problémy, které vznikaly. Byl jsem tam svědkem několika dosti ošklivých masakrů, kdy stříleli do lidí, kdy tank shodil na náměstí dům s podloubím, které spadlo na lidi, a pak rozjel tři sanitky atd. atd. Celkově to byl ovšem při vši tragičnosti fantastický týden, na který nikdy v životě nezapomenu. Byl to jediný týden snad od roku 1938, kdy byl národ opravdu jednotný, kdy byli všichni stateční, kdy se mluvila úplná pravda, kdy byli lidé k sobě ohromně slušní, kdy se přirozenými vůdci stávali ti nejchytřejší, kdy existovala skutečná demokracie, zmizely všechny sociální přehrady a já nevím co všechno ještě.

Hippies hlídali předsedu národního výboru a hráli mu na kytary trampské písničky, v noci ve městě hlídkovaly skupiny složené ze dvou strážníků a dvou (donedávna) „chuligánů“, do rozhlasu nám vozili z mezinárodního hotelu zadarmo spousty jídla a z nemocnice spousty povzbuzujících prášků, dělníci nabízeli spisovatelům úkryt ve fabrikách, intelekt, fantazie, důvtip a humor opravdu vítězily nad tanky. Případá mi to s odstupem jako jakýsi krásný a zoufalý sen národa o svobodném a spravedlivém životě nebo něco takového. Jakási hodinka pravdy. Cynikové plakali dojetím, nedávni oportunisté byli v čele radikálů, egoisté nabízeli nezištné pomoc, věci, kterých nebylo lze normálně dosáhnout za deset let, byly uskutečněny během dvou dnů. A komunistická strana měla svůj jediný zajímavý sjezd z celé historie. A i když to už je všechno pryč, určitě to znamenalo hrozně moc pro jakousi vnitřní morální rehabilitaci nebo regeneraci národa. Moskevské dohody působily v prvním okamžiku v téhle situaci jako zrada, rozhostil se všeobecný šok: háchovština. Opět ta stará neschopnost československé politiky zachovat se radikálně a postavit zemi z role objektu dějin do role jejich subjektu – i s rizikem totální prohry.

O naší činnosti

21. března, v den sto dvacátých třetích narozenin Karla Vacka (21. 3. 1902 – 18. 8. 1982), zahrál, jako již tradičně, před jeho rodným domem náš člen PhDr. Jan Mohr jeho Cikánku. Akce se zúčastnilo několik o akci informovaných příznivců.

Naše vzpomínka

Ervín Šolc (24. 7. 1927–21. 11. 2024)

Ve čtvrtek 21. listopadu loňského roku zemřel v Liberci ve věku 97 let náš člen Ervín Šolc. Pocházel z česko-německé liberecké rodiny. Za války sloužil v německé armádě v Itálii, kde se dostal do amerického zajetí a byl internován v zajateckém táboře v Dachau. Když byl v roce 1947 v červnu propuštěn, usiloval o návrat domů. Bylo mu dvacet let. Protože neměl československou státní příslušnost, musel žádat o vstupní vízum, které mu nebylo uděleno. Když hranice překročil bez něj, byl uvězněn. Československé státní občanství získal, když se naučil česky a vykonal základní vojenskou službu, pak mu bylo uděleno. Do roku 1989 ho provázelo podezření ze špionáže pro Spojené státy. V občanském životě se živil jako účetní.

Po revoluci v roce 1989 se začal angažovat pro vylepšení česko-německých vztahů. Od roku 1991 pořádal spolu s městem Liberec a Krajským svazem Reichenberg, který sídlí v Augsbugu, Česko-německé dny zvané Dialog, které se od té doby konají pravidelně. V roce 1992 založil Zemské shromáždění Němců v Čechách, na Moravě a ve Slezsku a byl zvolen jeho prvním prezidentem. Po dvou letech ze zdravotních důvodů rezignoval na funkci, ale byl i nadále členem prezidia. Je nositelem Spolkového kříže za zásluhy o německou menšinu a vztah obou zemí po roce 1989 a medaile Adalberta Stiftera.

Z finanční nadace Hermanna Niermanna obstaral dotace pro sociální potřeby organizací na Liberecku v celkovém objemu přes 40 milionů korun. Peníze pomohly modernizovat domovy důchodců ve Vratislavicích nad Nisou, Českém Dubu nebo ve Frýdlantu. V roce 2017 obdržel k devadesátinám od hejtmana Libereckého kraje Martina Půty Poctu hejtmana za celoživotní přínos v oblasti česko-německé spolupráce. Téhož roku byl oceněn i Medaili města Liberce.

Miloš Zapletal – ZET (13. 1. 1930–8. 5. 2025)

Osmého května 2025 zemřel v Liberci ve věku 95 let Miloš Zapletal, známý pod přezdívkou ZET. Narodil se 13. ledna 1930 v Prostějově, mládí prožil v Pardubicích. Tam absolvoval Obchodní akademii a tam se také stal po válce vůdcem oddílu vodních skautů. Po odchodu do Prahy v roce 1950 vystudoval Pedagogickou fakultu Karlovy univerzity. Do Liberce se přestěhoval v roce 1957 a žil zde, s manželkou a dvěma dcerami, až do své smrti. Žil zde „na volné noze“ jako nezávislý spisovatel a překladatel z angličtiny.

Miloš Zapletal zasvětil celý život skautingu, jeho ideálům i jeho praxi. Myslím, že nikdo z lidí se v naší republice v uplynulých osmi desetiletích nezasloužil o rozvoj a život skautingu víc, než on. Jeho překladatelská činnost (přeložil např. do češtiny rozsáhlé dílo E. T. Setona, vůdce amerických skautů a zakladatele tzv. woodcraftu – ligy lesní moudrosti), spisovatelská (romány pro mládež), výchovná (knihy o vedení oddílů, táborů apod.) a další je úctyhodná. Ve svých knihách o hrách, přeložených do mnoha jazyků, nemá konkurenci nejen u nás, ale ani ve světě. Před patnácti lety vydala Univerzita Palackého v Olomouci k jeho 80. narozeninám víc než třistastránkový almanach nazvaný **ZET – Pět životů**, ve kterém on sám, spolu s desítkami přátel, vzpomíná na svůj život. Je zde také uvedena jeho úplná, velice rozsáhlá bibliografie a to pouze knižní, nikoli sta a sta jeho novinových a časopiseckých článků.

Za „pražského jara“ – dočasného politického uvolnění v roce 1968, kdy byl opět povolen skauting -, založil Miloš 12. skautský chlapecký oddíl, který vedl spolu s RNDr. Miloslavem Nevrlým (1933), vedoucím přírodovědeckého oddělení libereckého Severočeského muzea, až do léta 1970, kdy byl skauting v Československu komunisty znovu – již podruhé - zakázán. Svůj 12. skautský oddíl začlenil pak Miloš do tzv. Turistických oddílů mládeže, a ze skautů (a skautek z dalších skautských oddílů) se tak na dvě desetiletí stali „tomíci“. Dál pro ně pořádali měsíční letní tábory, se staršími - tzv. rovery - absolvoval Miloslav Nevrlý pravidelné třítydenní putovní tábory do rumunských Karpat. Po roce 1989 Miloš založil v Liberci nakladatelství Skauting a vydával desítky skautských příruček, knih a aktivně se zúčastňoval na práci tzv. Lesních škol pro skautské vůdce.

Poslední roky života mu zásadně ovlivnilo těžké, zhoršující se poranění nohy, které mu stále víc znemožňovalo činnost a nakonec ho zcela upoutalo na lůžko. Veřejnost se s ním rozloučila v pátek 16. května 2025 v kapli U obrázku v libereckých Ruprechticích. To poslední setkání nebylo v onen květnový den smutné, ale plné vděku a úcty, někdy i veselí. Hudba zahrála Milošovy milované lidové písně. Slzy se objevily lidem v očích až po obřadu, kdy před kaplí a před rakví zazněla skautská večerka. Píseň před dlouhým spánkem, píseň na rozloučenou. A to nebyl ještě úplný konec. Rakev byla naložena do pohřebního auta a při jeho odjezdu, s prvním otočením kol, se ozval zvon na ruprechtické kapli. Sám od sebe, nikdo z přítomných ho nerozezněl, bylo přesně poledne. Zvonil dlouho a lidé po celou dobu stáli bez pohnutí.

Miloslav Nevrlý

Nová pamětní deska Aloisi Hokešovi

10. dubna 2025 byla instalována pamětní deska na dům č. 21 v Barvířské ulici učitelé hudby a českému kapelníku Aloisi Hokešovi (10. 4. 1875 – 16. 8. 1930). Zasloužila se o to jeho praprapravnučka Petra Pátková, která několik let pátrala v archivech a knihovnách o jeho osudech. Zveřejňujeme zde text, který vyšel z „jejího pera“ v květnovém Zpravodaji Liberce.

Učitel hudby a český kapelník Alois Hokeš

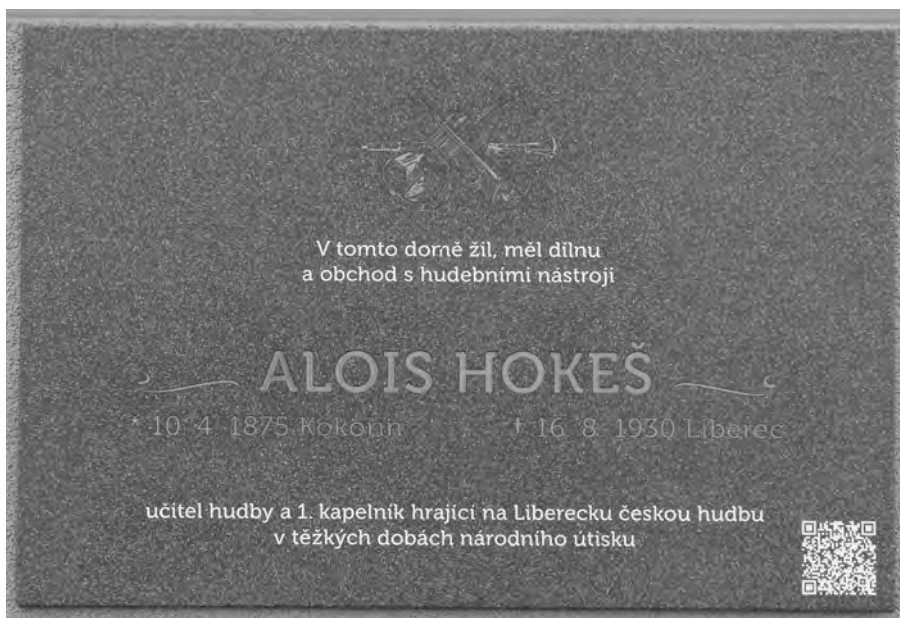
Učitel hudby, který kolem sebe soustřeďoval hlavně mládež, již zasvěcoval do jejich začátků. Z řad jeho žáků vyšli později i vynikající hudebníci jako například skladatel Jaroslav Řídký. Otcové Jaroslava Řídkého i Karla Vacka hrávali v Hokešově kapele, kterou založil v roce 1895, a byla tak nejstarší českou kapelou na Liberecku.

Do Liberce přišel ve svých 17 letech, když jeho 36. vojenský pluk, kam nastoupil ve svých 14 letech jako elév do vojenské kapely, přeložili z Mladé Boleslavi. V 19 letech z vojenského svazku ze zdravotních důvodů odchází a hledá si obživu jako hudebník. Nacionalistická německá městská správa mu ale odmítá jako českému nežádoucímu živlu udělit povolení k provozování hudební činnosti. Rok 1895 je pro něj ale úspěšný, dostává povolení k provozování hudební činnosti a zakládá šestičlennou Hokešovu kapelu, která se později rozroste o dalších 26 členů. Dne 4. září se v kostele sv. Kříže žení s Marií Hrdinovou, dcerou tkalce, která mu v den jeho 29. narozenin porodí syna, též Aloise. O pět let později má ještě syna Josefa (17. 8. 1909–16. 1. 1964). Ani jeden ale v jeho šlépějích nepokračuje.

Hokešova kapela hrála skoro při všech významných slavnostech české menšiny. Kapela hraje i v zahradách Kolosea při každoroční České pouti, kde tehdy teprve osmiletý Vlasta Burian kousal v jedné soutěži do koláče. Hokešova kapela se stala nejnámější a nejoblíbenější kapelou na Liberecku a její hudba tak byla jedním ze stmelujících prvků tehdejšího českého menšinového života. Hrála 36 let. Hrála i chvíli po smrti svého zakladatele, nejprve pod vedením A. Špičky, později se přejmenovává na OSHČsl., Spolková hudba československých vojenských vysloužilců, fungovala tak dalších minimálně šest let.

Jako projev díky byla na jeho počest v Růžodole 1. od 28. 10. 1945 pojmenována ulice jeho jménem. Asi právě proto, že v č. p. 151 bydlel. Původně se ulice jmenovala Bürgerstrasse (Bürgergasse), přičemž Adolf Bürger byl nejvýznamnější liberecký stavitel konce 19. století.

Na domě č. 21 v Barvířské ulici, kde žil hudebník Hokeš a kde měl svůj hudební závod, byla 10. dubna 2025 instalována pamětní deska připomínající jeho bohatý život. Desku u příležitosti 150. výročí jeho narození a 130 let od založení Hokešovy kapely zřídili jeho potomci, kteří v Liberci žijí dodnes. Památka vznikla nejen kvůli absenci jeho hrobu, ale především jako připomínka jeho záslužné činnosti. Pamětní deska obsahuje QR kód s odkazem na wikipedii a audionahrávku, kterou namluvil liberecký rodák herec Ladislav Hampel.

Aktivita Petry Pátkové je obdivuhodná, proto jsme ji poprosili, aby nám do dopisu napsala, jak k tomuto nápadu vlastně došla a jak pátrání probíhalo.

Vzpomínání praprapravnučky kapelníka Aloise Hokeše

Vždycky jsme byli skromná rodina, takže i když byl můj prapraděda z matčiny strany prvním českým kapelníkem na Liberecku, v rodině se o tom moc nemluvalo a nikdo se tím nechlubil. Jako totální laik liberecké či jiné historie jsem vůbec ani netušila, co vlastně ten přívlastek „1. český kapelník“ znamená.

Jediné informace, které jsem v souvislosti s prapradědou měla, byla jedna kopie jakéhosi článku o něm s jeho fotografií a vzpomínky na občasně procházky s babičkou do Hokešovy ulice v Růžodole, když jsem byla malá. Babička tehdy říkala, že měl prapraděda v Barvířské ulici výrobu hudebních nástrojů a že jsme měli kdysi na Kokořínsku, odkud pocházel, skalní byt. Zažila jsem akorát staršího syna prapradědy - Aloise, který žil s prababičkou Marií v Praze na Žižkově a měli chalupu v Josefově Dole, kde buď praděda držel v ruce kosu, nebo housle. Prababička ráda zpívala, ale žilo se u nich hodně střídmě. Večeřival se černý čaj a chleba slabě namazaný máslem, luxus byla marmeláda, vše se ředilo vodou, dokonce i rybízové víno. Moje maminka u nich na chalupě bývala celé léto a hrávali jako kapela různé lidovky, při kterých se užil i pradelní hrnec a vařečky jako buben, valcha nebo pokličky od hrnců jako činely.

Vzhledem k tomu, že oba mí prapradědové byli ve své době váženými členy společnosti (prapraděda z otcovy strany byl zakladatelem jednoho z nejstarších a nejdéle fungujících

fotografických ateliérů v Kladně), kdy se ale nyní o nich prakticky už nic neví, lákala mě nejen zvědavost, ale i touha oživit jejich jména a zanechat nějakou novější hmatatelnější vzpomínku pro budoucí generace.

No nebylo to zrovna jednoduché. Neměla jsem vůbec povědomí o tom, jak se takové pátrání dělá. Kde začít? Nikdo z povolanějších neprojevoval moc zájem, občas někdo nastínil, kde by asi tak něco mohlo být a popřál mi hodně štěstí. Pátrání nakonec pohltilo i mou maminku. Největším zdrojem informací byly digitalizované noviny z tehdejší doby, přístupné na stránkách knihovny, které nám skrze různé inzeráty prapradědy a články vztahující se k Hokešově kapele, spolu s informacemi z archivů, umožnily poskládat si ucelený obraz o prapradědových bydlištích, koho učil, kde měl obchod, jak vypadaly jeho reklamní tabule, na jakých akcích hrávala jeho kapela, ale třeba také o tom, jak vypadal jeho pohřeb. Dodnes ale zůstává spousta otázek.

Hudební vlohy se v naší rodině pomalu vytratily, ale díky současným majitelům domu v Barvířské ulici č. p. 21, který prapraděda přestavěl a měl tam svůj hudební závod, jsme mohli na dům instalovat pamětní desku. Krásně to vyšlo na stopadesátileté výročí jeho narození. Pamětní desku jsme oživil, v dnešní době populárním QR kódem s audio nahrávkou, vyprávějící nejen o jeho životě, ale která také snad lépe přiblíží historii posilování uvědomění české menšiny v tehdy německy mluvícím Liberci. A i mladším generacím a občanům Liberce připomene, kdo Alois Hokeš vlastně byl, a proč se ulice Hokešova v Růžodole jmenuje Hokešova.

Foto z rodinného archivu: Alois Hokeš kapelník se svými dvěma syny Aloisem a Josefem, asi r. 1910

Autor textu: Petra Pátková, Liberec, červen 2025

Víte že v první polovině roku 2005:

- **1. ledna 2005** byl slavnostně znovu zahájen pro veřejnost provoz na třinácti kilometrové jednokolejné trati do Jablonce nad Nisou.
- **S koncem** roku 2004 skončil i výkon civilní vojenské služby.
- **18. ledna** představila nizozemská nadnárodní společnost Multi Development Corporation členům rady svůj plán na přestavbu dolního centra nazvaný Forum Liberec, který má stát na místě obchodního domu Ještěd. To se nelíbilo libereckým architektům, kteří chtěli obchodní dům Ještěd zachovat.
- **1. února** začala jezdit mezi Libercem a Prahou autobusová společnost Student Agency. ČSAD zakázala vjezd konkurenční levnější společnosti na autobusové nádraží a u vjezdu nainstalovala závoru. Krajský úřad v Liberci ještě neudělil společnosti licenci, přestože Ministerstvo dopravy přikázalo Kraji své zamítavé stanovisko znovu posoudit.
- **8. února** začaly ve vchodu liberecké radnice fungovat vstupní turnikety, které měly zabránit vstupu nevítaným návštěvníkům se zlodějskými úmysly.
- **10. února** byla zveřejněna zpráva o rozhodnutí ministra životního prostředí Libora Ambrozka, který zakázal dovoz odpadu z Německa do liberecké spalovny.
- **17. února** zastupitelé města schválili projekt obchodního a zábavního centra, na základě něhož má být přebudováno dolní centrum města a bude zbourán i stávající obchodní dům Tesco.
- **23. února** Krajský soud v Liberci nařídil ČSAD Liberec vpustit konkurenční společnost Student Agency na autobusové nádraží. Dopravu do Prahy provozovaly v této době čtyři společnosti: ČSAD Liberec, Student Agency, Hotliner a Hofman.
- **28. února** byly v Domě kultury draženy tovární areály Vratislavická kyselka za osm a půl milionu a továrna na piána Petrof v Kateřinkách za čtyři miliony korun, ale bezúspěšně.
- **5. března** byla ukončena demolice bývalé továrny Textilana odstřelem sedmdesát dva metrů vysokého továrního komína.
- **Liberecké** Naivní divadlo vystoupilo na prknech Národního divadla se hrou „Krásný nadhasič aneb Požár Národního divadla“.
- **12. března** Skupina českých architektů a historiků se snaží zastavit bourání obchodního domu Tesco a proto navrhla, aby se ze stavby stala kulturní památka chráněná státem.

- **Omezení dotací** Dopravnímu podniku města Liberce vedlo k rušení spojů a omezení dopravy na mnohých linkách a přepřínování těch zbylých, které vyvolalo značnou nevoli u obyvatel města i ekologických organizací. Primátor města přislíbil řešení největších problémů.
- **K 31. březnu** evidovala Krajská hygienická stanice v Liberci v Libereckém kraji devatenáct HIV pozitivních.
- **2. května** začaly oslavy osmdesátého výročí Základní umělecké školy v Liberci symfonickým koncertem v Domě kultury. Pětidenní oslavy ukazují průřez činností školy – koncerty, vystoupení žáků tanečního a dramatického oddělení.
- **3. května** zvolil Akademický senát Fakulty architektury Technické univerzity profesora Bořka Šípka svým děkanem.
- **5. května** byl na libereckém výstavišti zahájen první ročník prodejní a kontraktační výstavy Dům a zahrada.
- **V tomto roce** se na Technickou univerzitu hlásilo na osm tisíc uchazečů. Univerzita ale může přijmout dva tisíce sedm set studentů, tedy každého třetího.
- **11. května** proběhla zpráva o krachu liberecké textilní společnosti Larisa, na kterou vyhlásil Krajský soud v Ústí nad Labem konkurz.
- **12. května** otevřel slavnostně primátor města J. Kittner v Harcově chráněné dílny, které budou sloužit padesáti těžce postiženým. Město je postavilo spolu s Domovem pro mentálně postižené za dvacet čtyři miliony korun, ke kterým přidala Evropská unie jeden milion sedm set tisíc na vnitřní vybavení.
- **Zima v roce 2004 - 2005** byla velmi náročná. Napadlo tři sta sedmdesát centimetrů sněhu, nejvíce za posledních deset let. Sněžilo jedenašedesát dní.
- **18. května** získalo město ve veřejné dražbě, která probíhala v Ústí nad Labem, bývalé městské lázně na Masarykově třídě za vyvolávací cenu devět milionů korun. Podle statika je budova ve velmi špatném stavu a jen letošní opravy si vyžádají patnáct milionů korun.
- **23. května** přijel do Libereckého kraje na třídní návštěvu prezident Václav Klaus s chotí. Navštívil mimo jiné radnici, vojenská kasárna, Technickou univerzitu, Ještěd, průmyslovou zónu jih.
- **28. května** oslavilo Gymnázium F. X. Šaldy deset let své existence. Jako jediné umožňuje složit maturitu v českém i německém jazyce. Od roku 1991 odmaturovalo na německém oddělení gymnázia tři sta padesát studentů.
- **30. května** začalo po čtyřiceti pěti letech vysílat z Liberce rozhlasové studio.

- **Vláda schválila** příspěvek na mistrovství světa v klasickém lyžování ve výši pět set šedesát devět milionů korun. Budou použity na výstavbu běžeckého areálu ve Vesci, rekonstrukci skokanského můstku na Ještědu. Stejnou částku uvolní i město Liberec a Liberecký kraj.
- **Do liberecké** elektronické společnosti Lites nastoupil exekuční správce. Část firmy, která má budoucnost a vyrábí požární hlásiče, chce zachovat, zbytek rozprodat.
- **23. června** zahájila zkušební provoz multifunkční hala nazvaná Tipsport Arena. Stavba trvala dva roky, náklady činily pět set třicet osm milionů korun a pojme sedm až osm tisíc diváků.

Čerpáno z Kroniky města Liberce, kterou v té době vedla a psala Libuše Bílková.

Naši oslavenci v první polovině roku 2025

- 101 let** Renata Sedláčková, Květuše Kopalová
- 96 let** Věra Lišková, Miloš Kraus, Josef Kocour, Jaroslav Stárek
- 95 let** Jaroslava Máchová, Eva Andělová
- 93 léta** Ing. Jiří Vacek, Vlasta Burešová, Růžena Záleská
- 91 let** Hana Caldová
- 90 let** Markéta Šundová, Ivo Sušický
- 85 let** Emilie Schejbalová, Drahuše Králová
- 80 let** Jiří Vávra, Ing. Hana Palečková
- 75 let** RNDr. Irena Přádná, Ing. Jana Dvořáková, Renata Audyová, Eva Vícová
- 70 let** Petr Paldus, Oldřich Jedlička, PhDr. Marie Wiedenová

Odešli z našich řad:

MUDr. Michal Šíp
 Antonie Kutmanová
 Ervin Šolc

Webové stránky České besedy najdete na adrese:

ceskabesedaliberec.webnode.cz

Uvítáme Vaše náměty k aktivitám spolku a obsahu stránek. Telefonní číslo předsedy spolku Ing. Lubora Franců je **728 826 699**. V zájmu urychlení spojení mezi Českou besedou a Vámi Vás prosíme o poskytnutí e-mailové adresy, máte-li ji.

Posílali bychom Vám poštu tímto způsobem.

Spolek Česká beseda provedl revizi své členské základny a nebude již nadále posílat poštu na adresy zemřelých členů. Pokud tuto poštu odebíral rodinný příslušník, bude potřeba dát vědět výboru České besedy jméno, příjmení a adresu nového člena České besedy.

Prosíme též členy, aby nám i nadále ohlašovali v případě přestěhování svou novou adresu, případně příbuzní či přátelé úmrtí člena spolku. Hlavně u těch, kteří žijí mimo Liberec, je těžké změnu zjistit. Pošta se Besedě někdy vrací s tím, že není označena jménem schránka příjemce.

Pokud někdo z členů nepotřebuje naše tiskoviny (zpravodaje), rádi je pro nové členy přijmeme.

Členské příspěvky je možno zaplatit při účasti na výroční schůzi spolku či zasláním na účet České besedy **0980748339/0800**.

Základní výše členských příspěvků je podle usnesení výroční schůze **120 Kč**.

Všem členům děkujeme za finanční příspěvky.

Uzávěrka Dopisu č. 133 15. června 2025

Tento Dopis vydala Česká beseda v Liberci pro své členy

Vytiskla tiskárna ReproArt Liberec, s r. o., Nová 348, 460 02 Liberec

Poštovné povoleno Obchodní smlouvou čj. 406006/01 ze dne 31. 1. 2001